

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ZRADA VÍTĚZŮ

MARIE
RUTKOSKI

FRAGMENT

Zrada vítězů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Rutkoski

Zrada vítězů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ZRAĎA VÍTĚZŮ

NAPSALA

MARIE RUTKOSKI

ZRÁDA
VÍTĚZŮ

Pro Kristin Cashoreovou

KDYŽ TU OBÁLKU OTEVÍRALA, POŘEZALA SE.

Jen proto, že adresa na dopisu byla nadepsaná herranským písmem, na něj Kestrel nedočkavě a ztřeštěně zaútočila nožičkem. Vyklouzl jí z ruky a papír rozkvetl zářivými krupějemi krve.

Samozřejmě že dopis nebyl od něj. Byl od nového ministra zemědělství Herranie. Psal, aby se představil, a sděloval jí, že se velice těší na jejich setkání. *Věřím, že toho máme mnoho společného a také mnoho k projednání*, stálo tam.

Kestrel si nebyla jistá, co tím myslí. Neznala ho, doposud o něm ani neslyšela. Byla z ní teď říšská velvyslankyně nově osamostatněného území Herranie, takže jí bylo jasné, že dřív nebo později se s nějakým ministrem setká. Nečekala ale, že by mohla trávit čas zrovna s ministrem *zemědělství*. Na střídavé hospodaření či používání hnojiv zkrátka neměla názor.

Vtom si uvědomila, jak povýšené jsou její myšlenky. Jak pevně má najednou sevřené rty a jak moc jí ten dopis rozzlobil.

Hněvala se i sama na sebe. Na to, jak jí poskočilo srdce,

když na obálce uviděla své jméno naškrábané herranskou abecedou. Tak moc doufala, že ten dopis je od Arina.

Ale nebyla s ním v kontaktu už skoro měsíc od chvíle, kdy jeho zemi nabídla svobodu. Navíc ta obálka nebyla nadepsaná jeho rukou, jeho písmo znala. Zнала i prsty, ve kterých by držel pero. Ostříhané nehty, bělavé jizvy od starých popálenin, zhrublé mozolnaté dlaně, nic z toho s jeho úhledným písmem nešlo dohromady. Měla vědět hned, že ten dopis není od něj.

Přesto papír spěšně rozřízla. A byla zklamaná.

Odložila dopis stranou. Od pasu si odvázala hedvábnou šerpu a odmotala ji od popruhů dýky, kterou jako všichni Valoriáni nosila připásanou u boku. Šerpou si obvázala krvácející dlaň. Slonovinové hedvábí okamžitě nasáklo krví, šerpa byla zničená. Ale na nějaké ušpiněné šerpě jí teď nezáleželo. Kestrel byla zasnoubená s princem Verexem, dědicem Valoriánské říše. Na důkaz této skutečnosti si denně na čelo malovala zlatavě třpytivým olejem tenkou linku – zásubní znamení. Měla k dispozici hromady šerp, nesčetně šatů a záplavu šperků. Je přece budoucí císařovna.

Když se zvedla ze své vyřezávané ebenové židle, zavravorala. Rozhlédla se po své pracovně. Byla to jedna z mnoha jejích komnat, ale její kamenné stěny s neústupnými, dokonale pravoúhlými rohy a dvě úzké chodbičky, které do ní vedly, ji znepokojovaly. Sice jí to všechno dávalo smysl, protože věděla, že císařský palác je v první řadě pevnost a úzké chodby by měly omezit přístup případným dobyvatelům, ale palác se jí i tak zdál nepřátelský a cizí. Tolik se lišil od jejího domova.

Připomněla si, že domov v Herranii jí vlastně nikdy tak docela nepatřil. Sice v herranské kolonii vyrůstala, ale byla

Valoriánka. Takže teď je tam, kde má být. Ostatně, zvolila si to sama.

Ranka přestala krváčet.

Nechala dopis dopisem a šla se převléknout k večeři. Tohle je teď její život: drahocenné látky zdobené hedvábným moaré. A večere s císařem... a s princem.

Ano, tohle je její život.

A musí si na něj zvyknout.

Císař byl sám. Když vstoupila do jídelny, usmál se. Vlasy měl ostříhané do stejného vojenského účesu, jaký nosil její otec, oči temné a dychtivé. Na přivítanou však od dlouhého stolu nevstal.

„Vaše císařské Veličenstvo,“ sklonila Kestrel hlavu.

„Dcerunko,“ rozlehl se jeho hlas klenutou jídelnou. Ozvěna lehounce zazvonila o prázdné talíře a skleničky. „Posaď se.“ Kestrel vykročila ke stolu.

„Ne tam,“ přesměroval ji. „Sem, po mé pravici.“

„Ale to je princovo místo.“

„Princ tu ale, jak se zdá, není.“

A tak se posadila. Otroci jim naservírovali první chod. Rozlévali bílé víno. Mohla se zeptat, proč si ji nechal zavolat k večeři a kde je princ, ale moc dobře věděla, že císař ticho velice rád využívá jako dmychadlo, kterým v ostatních přiživuje oheň úzkosti. Zůstala raději zticha. Oba dva se tak na hloubce ticha podíleli stejnou měrou. Kestrel promluvila, až když jim naservírovali třetí chod. „Doneslo se mi, že východní tažení bylo zatím úspěšné.“

„Takže ti otec píše z fronty. Musím ho za tak výtečně vedenou válku nějak odměnit. Nebo bych možná měl odměnit tebe, má drahá Kestrel.“

„Na jeho úspěchu jsem se nijak nepodílela,“ namítla Kestrel a napila se ze svého poháru.

„Že ne? To *ty* jsi mě přesvědčila, abych Herranské povstání ukončil a udělil jejich území samosprávu pod záštitou říšského práva. To *ty* jsi tvrdila, že se tak uvolní vojenské jednotky a finance, které by mohly živit moje východní tažení... A hle,“ pokynul císař rukou, „tak se také stalo. Velice moudré rady od někoho tak mladého.“

Jeho slova ji znervóznila. Kdyby jen tušil, jaký byl skutečný důvod, proč za svobodu Herranů bojovala, draze by za to zaplatila. Kestrel uzobávala z pečlivě připravených pokrmů. Zrovna před ní stály masové paštky ve tvaru loděk s plachtami z průhledného aspiku. Jedla pomalounku.

„Copak, nechutná ti?“ zeptal se císař.

„Nemám moc velký hlad.“

Zazvonil na zlatý zvonek. „Dezert,“ poručil sluhovi, který se před ním objevil. „Přejdeme rovnou na dezert. Víím, jak mají mladé dámy rády sladké.“ Když se ale sluha vrátil se dvěma maličkými porcelánovými talířky, tak tenkými, že byly na okrajích docela průhledné, řekl císař: „Já si nedám.“ Postavil tak na stůl před Kestrel jen jeden talířek se zvláště lehkou a průsvitnou vidličkou.

Pokusila se sama sebe uklidnit. Císař nevěděl, co se ten den, kdy ho přesvědčila k ukončení Herranského povstání, doopravdy událo. Nevěděl to nikdo. Dokonce ani Arin netušil, že jeho svobodu vykoupila několika strategickými slůvky... a příslibem svatby s korunním princem.

Kdyby to věděl, bojoval by. Nechal by se zničit.

∞ Kdyby její motivy znal císař, tak by nechal zničit *ji*.

Zahleděla se na kopeček růžové šlehačky na talířku a na průhlednou vidličku tak intenzivně, jako by právě tyhle dvě věci tvořily celý její svět. Musí teď opatrně vážit slova. „Copak bych si mohla přát nějakou další odměnu, když už jste mi slíbil svého syna za muže?“

„Odměna jak se patří. A přitom ještě nemáme datum svatby. Kdy se bude konat? Stále ses k němu nevyjádřila.“

„Myslela jsem, že by o tom měl rozhodnout princ Verex.“ Kdyby totiž volba data záležela na ní, svatba by se nekonala nikdy.

„Co kdybychom o tom rozhodli *my*?“

„Bez něj?“

„Mé drahé děvče, pokud princí vyklouzlo z hlavy něco tak triviálního, jako je den a čas večere s jeho otcem a nastávající ženou, jak bychom od něj mohli čekat, že se bude jakkoli podílet na plánování té nejdůležitější události v naší zemi za celá desetiletí?“ Na to Kestrel neodpověděla.

„Ty vůbec nejíš,“ pobídl ji.

Zabořila průzračně čirou vidličku do šlehačky a zvedla ji k ústům. Hroty vidličky se jí rozpustily na jazyku. „Cukr,“ zašeptala překvapeně. „Ta vidlička je vyrobená z cukrové hmoty.“

„Chutná ti zákusek?“

„Ano.“

„Tak to ho musíš sníst celý.“

Ale jak má šlehačku dojíst, když se vidlička bude s každým dalším soustem dál rozpouštět? Většinu jí měla ještě v dlani, ale dlouho nevydrží.

Je to hra. Ten dezert je hra, celá jejich debata je hrou. A císař chce zjistit, jaká je Kestrel hráčka.

„Myslím, že konec tohoto měsíce by byl pro svatbu ideální.“

Kestrel snědla další sousto šlehačky. Hroty vidličky už dočista zmizely, takže teď připomínala zlomenou lžičku. „Svatba v zimě? Ale to bychom neměli žádné květiny.“

„Květiny nejsou potřeba.“

„Když víte, že jsou mladé dámy na sladké, musíte také vědět, že mají rády květiny.“

„Takže by ti byla víc po chuti svatba na jaře.“

„Léto by bylo nejlepší,“ pokrčila Kestrel rameny.

„Ještě štěstí, že součástí mého paláce jsou také skleníky. I v zimě bychom tak mohli velkou síň vydláždit okvětními lístky.“

Kestrel si tiše nabrala další sousto. Z vidličky zůstala jen plochá rukojeť.

„Pokud tedy nechceš svatbu odložit,“ dodal císař.

„Jen myslím na naše hosty. Říše je obrovská. Lidé se budou sjíždět ze všech krajů. Zima je na cestování příšerná a jaro není o moc lepší. Bude pršet a cesty budou rozblácené.“

Císař se pohodlně opřel do židle a s pobaveným výrazem si ji prohlížel.

„Také bych nerada promrhala tak skvělou příležitostí,“ pokračovala. „Guvernéři a šlechta se budou moct přetrhnout, aby získali na svatbě ta nejlepší místa. Zahrnou vás vším, co jen budete chtít – zlatem, informacemi, laskavostmi. Tajemství, jaké budu mít šaty a jaká bude na svatbě hrát hudba, celou říši rozptýlí. Kdybyste náhodou učinil nějaké politické rozhodnutí, které by za jiných okolností rozohnilo tisíce, nikdo si ho ani nevšimne. Být na vašem místě, dlouhé zasnuby bych si užívala. Vyždímala bych z nich, co jen půjde.“

Císař se rozesmál: „Ach Kestrel, bude z tebe dokonalá císařovna.“ Pozvedl číši: „Na tvůj šťastný manželský svazek. V prvoletní den.“

Kestrel by si na to byla hned připila, kdyby do jídelny náhle nevstoupil princ Verex a prudce se nezastavil. V jeho velkých očích se zrcadlila pestrá paleta emocí: překvapení, ublíženost, vztek.

„Jdeš pozdě,“ pokáral ho otec.

„Nejdu,“ zařal Verex ruce v pěst.

„Kestrel tu zvládla být včas. Proč jsi to nedokázal také?“

„Protože jsi mi řekl jinou hodinu.“

Císař vyčítavě zamlaskal. „Špatně sis to zapamatoval.“

„Děláš tady ze mě blázna!“

„Já z tebe nikoho takového rozhodně nedělám.“

Verex zmlkl. Hlava se mu na krku pohupovala, jako by ji unášel mořský proud.

„Pojď si s námi dát zákusek,“ vybídla ho Kestrel vlídně.

Pohled, kterým po ní vzápětí střelil, jí prozradil, že ať už otcovy hry nenávidí jakkoli, její soucit nenávidí dvojnásob. A vzápětí z jídelny utekl.

Kestrel si pohrávala s pahýlkem cukrové vidličky. Ani poté, kdy zvuky princova spěšného odchodu z jídelny utichly, se neodvážila promluvit.

„Podívej se na mě,“ vyzval ji císař.

Zvedla oči.

„Nechceš letní svatbu kvůli květinám nebo hostům, a ani proto, že by byla z politického hlediska výhodná,“ prohlásil. „Pouze se ji snažíš co nejdéle odkládat.“ Kestrel sevřela vidličku pevně v dlani.

„V rozumné míře ti hodlám vyhovět,“ pokračoval, „a řeknu ti proč. Vezmu-li v potaz tvého ženicha, nemám ti to za zlé. Nejdeš si za svým nářky a fňukáním, své cíle si umíš vydobýt. Když se na mě podíváš, vidíš, co z tebe jednou bude. Vládkyně. Vybral jsem si tebe, Kestrel, a udělám z tebe všechno, čím můj syn být nedokáže. Udělám z tebe někoho, kdo bude jednoho dne schopný zaujmout mé místo.“

Kestrel upřeným pohledem pátrala po své budoucnosti v obličejí starce, který se svým vlastním synem zachází s nebyvalou krutostí.

Usmál se. „Rád bych tě zítra seznámil s velitelem císařské gardy.“

Ačkoli velitele dosud nepotkala, jeho role jí nebyla tak docela cizí. Oficiálně byl zodpovědný za císařovo osobní bezpečí. Neoficiálně se náplň jeho práce pohybovala v rozmezích, o kterých se nikdo neodvážil spekulovat. Špionáž. Úkladné vraždy.

Velitel neměl sebemenší problém nechat někoho zmizet.

„Chtěl by ti něco ukázat,“ objasnil císař.

„A co?“

„Nech se překvapit. A raduj se, Kestrel. Dávám ti vše, co si jen můžeš přát.“

Císař uměl být někdy *doopravdy* štědrý. Zúčastnila se audiencí, na kterých senátory podaroval soukromými pozemky v nových koloniích či mocí v podobě vytoužených křesel v Kvoru. Byla však svědkem i toho, jak jeho štědrost v ostatních probouzela touhu chtít být jen o malinko víc. V takových chvílích císař spokojeně mhouřil oči jako kočka a ona přihlížela tomu, jak pomocí darů přiměl lidi odhalit, po čem touží ze všeho nejvíc.

Nicméně si nemohla pomoci a doufala, že se jí svatbu podaří odložit déle než jen o pár měsíců. Prvoletní den byl samozřejmě lepší než příští týden, ale stále to bylo brzy. Až moc brzy. Souhlasil by císař s jedním rokem? Nebo snad i déle? „Prvoletní den –“ nadechla se.

„To je naprosto dokonalé datum.“

Očima sklouzla ke své sevřené dlani. Rozevřela ji. Její ruka ležela na stole v lehkém nasládlém oparu prázdná.

Cukrová vidlička se jí v horké dlani rozpustila.

N

ARIN SEDĚL V PRACOVNĚ SVĚHO OTCE. NIKDY O NÍ NEJSPIŠ nedokáže smýšlet jako o své vlastní pracovně, přestože jeho rodina není mezi živými už pěknou řádku let.

Obloha byla jasná. Výhled z okna pracovny skýtal pohled na celé město včetně částí poničených během povstání. Bledé zimní slunce halilo herranské přístaviště do mihotavé záře.

Nemyslel na ni. Opravdu na ni nemyslel. Přemýšlel nad tím, jak dlouho už se táhne rekonstrukce městských hradeb. Jak se na jihu venkova připravují na blížící se sklizeň srdcových kaštanů, která měla Herranii zajistit tolik potřebný přísun potravy a zboží k obchodu. Nemyslel na Kestrel ani na posledních pět týdnů usilovné snahy na ni nemyslet. Jenže zahánět některé myšlenky bylo jako zvedat balvany. Ta námaha ho rozptýlila natolik, že neslyšel, jak do pokoje vchází Sarsina. Vlastně si své sestřenice nevšiml vůbec, dokud po něm nemrskla otevřený dopis.

Na porušené pečeti se skvěl znak dvou překřížených mečů. Dopis od valoriánského císaře. Výraz v Sarsinině obličej

Arinovi napovídal, že se mu obsah dopisu rozhodně líbit nebude.

„O co jde?“ zeptal se. „Další daně?“ Promnul si oči. „Císař musí vědět, že mu zaplatit nemůžeme, ne tak brzy po posledním výběru. Chce nás dočista zruinovat.“

„Aspoň teď máme jasno v tom, proč nám Herranii tak ochotně vrátil.“

O tomhle spolu nediskutovali poprvé. A jak se zdálo, bylo to jediné možné vysvětlení pro tak nečekané rozhodnutí. Valoriáni, kteří Herranii kolonizovali, si jejími příjmy vždy plnili kapsy. Pak přišlo Prvozimní povstání a císařův dekret, valenciánští aristokraté se vrátili do hlavního města a ztráta jejich území byla označena jako daň za válku. A díky daním, proti kterým Herrané nemohli protestovat, teď císař mohl z Herranie ždímat peníze. Veškeré bohatství jejich území se tak sypalo rovnou do císařské pokladny.

Prohnaný tah. Co ale Arina trápilo mnohem víc, byl nepříjemný pocit, že mu něco uniká. Nebylo snadné vzpomínat na ten den, kdy mu Kestrel předala císařovu nabídku s jeho požadavky. Nebylo snadné si vybavit cokoli jiného než zlatou linku, která zdobila její čelo.

„Prostě mi řekni, kolik nás to tentokrát bude stát,“ požádal Sarsinu.

Ta se jen ušklíbla. „Nejde o daně. Je to pozvánka,“ odešla a odešla z pokoje.

Rozložil papír a ruce jako by mu zdřevěněly. Jakožto guvernér Herranie se měl Arin dostavit na ples ve Valu, hlavním městě Valoriánské říše. *Při příležitosti zasnub lady Kestrel a korunního prince Verexe*, psalo se v dopise.

Sarsina to sice nazvala pozvánkou, ale jemu bylo jasné, že se jedná o rozkaz, a to takový, který nemůže neuposlechnout, přestože už údajně není otrokem.

Zvedl oči od papíru a zahleděl se k přístavu. Kdysi dávno pracoval v docích spolu s jedním z otroků, nejstarším mezi Herrany, kterému říkali Ručitel.

Otroci neměli žádný majetek, alespoň ne v takové podobě, jakou Valoriáni očekávali. I kdyby tehdy Arin *měl* něco, co by patřilo jen jemu, neměl kapsy, do kterých by to mohl schovat. Oděvy s kapsami měli k dispozici jen domácí otroci. Valoriánům tehdy velmi záleželo na tom, aby herranský lid znal své místo. Určovala ho skutečnost, zda mají, anebo nemají kapsy, které poskytovaly falešné zdání, že v nich mohou skrýt něco osobního.

Otrokům však měna nechyběla. Obchodovali s protislужbami. Porce jídla navíc. Pohodlnější slavník. Luxus několika minut odpočinku, zatímco pracuje někdo jiný. Pokud některý z otroků v docích něco chtěl, vydal se rovnou za Ručitelem.

Ten měl u sebe klubko nití různých barev – pro každého z otroků jednu. Kdyby Arin býval něco potřeboval, natočil by jeho nit na cívku a propletl by ji s nějakou jinou nití, třeba žlutou. Ta zase mohla být namotaná na nit zelenou, podle toho, komu její majitel dlužil laskavost. Ručitel do svazku nití zaznamenával veškeré protislужby.

Ale Arin tehdy žádnou nit neměl. O nic nežádal. Nic nenabízel. Už jako mladému muži se mu přičilo pouhé pomyšlení na to, že by byl komukoli zavázán.

Prohlížel si dopis od valoriánského císaře – psaný překrásným písmem, obratně zformulovaný. Do Arinova prostředí dokonale zapadal, hodil se k zrcadlovému lesku otcova psacího

stolu a k mozaikovým oknům, kterými do pracovny prýštilo světlo.

Díky všemu tomu světlu bylo velmi snadné císařova slova přečíst.

Arin zmuchlal papír v dlani a pevně ji sevřel. Teď by se mu Ručitel hodil. Klidně by se vzdal své hrdosti a stal by se pouhou nití, kdyby tím dosáhl toho, co chtěl.

Dal by své srdce za zašmodrchaný svazek nití, kdyby to znamenalo, že už se s Kestrel nikdy neuvidí.

Rozhodl se situaci prodiskutovat s Tensenem. Stařík si prostudoval pozvánku, kterou Arin zase narovnal a uhladil, a v bledě zelených očích se mu zablesklo. Položil pomačkaný list tvrdého papíru na Arinův stůl a prstem poklepal na první řádek dopisu. „Tohle je skvělá příležitost,“ konstatoval.

„V tom případě pojeděš,“ opáčil Arin.

„Samozřejmě.“

„Ale beze mě.“

Tensen semkl rty. Počastoval Arina kantorským pohledem, který mu jako vychovateli valoriánských dětí vždy dobře posloužil. „Arine. Nebuďme tak hrdí.“

„O hrdost nejde. Mám moc práce. Na tom plese budeš Herranii zastupovat ty.“

„Nemyslím si, že se císař spokojí s obyčejným ministrem zemědělství.“

„Císařova spokojenost mě nezajímá.“

„Když mě pošleš *samotného*, buď císaře urazíš, nebo poukážeš na to, že jsem důležitější, než by se mohlo zdát,“ poškrábal se Tensen na prošedivělé čelisti a pohlédl na Arina. „Musíš tam jet. Je to role, kterou musíš hrát. A herec jsi obstojný.“

Arin zavrtěl hlavou.

Tensenovy oči potemněly. „Já tam tenkrát byl.“

V ten poslední letní den, kdy si Kestrel Arina koupila.

Jako by znovu cítil čůrek potu, který mu tehdy stékal po zádech, když čekal v cele pod dražební arénou. Stavba byla zastřešená, což znamenalo, že viděl jen na Švindla uprostřed arény, ale na dav lidí nahoře na tribunách už ne.

Cítil pach své vlastní kůže a šterk pod bosýma nohama. Celé tělo ho bolelo. Když poslouchal, jak Švindlův hlas zpěvavě stoupá a klesá v žertovném projevu zkušeného dražitele, váhavě si přitiskl prsty k pohmožděné tváři. Připadala mu jako shnilé ovoce.

Švindla toho rána rozlítil k nepřítčnosti. „Dva dny,“ vrčel na něj. „Pronajmu tě na *dva dny* a ty se vrátíš a vypadáš takhle. Nemůžeš prostě dláždít chodníky a nepouštět si u toho pusy na špacír?“

Zatímco čekal v cele a postupně vytěsnil hluk dražby, na ten výprask a sled událostí, který k němu vedl, myslet nechtěl.

Jeho modřiny totiž na situaci ve skutečnosti nic neměnily. Už si nedokázal dál nalhávat, že se Švindlovi podaří ho prodat do nějaké valoriánské domácnosti. Valoriáni na vzhledu otroků pro domácnost lpěli, tudíž na podobné místo by Arin neměl předpoklady, ani kdyby jeho obličej zrovna nehrál všemožnými odstíny fialové. Jako dělník vypadal a dělníkem také byl. Dělníci netrávili čas v domech svých pánů. Ale právě tam Švindl potřeboval otroky zasvěcené do odboje umístit.

Arin se hlavou opřel o hrubé dřevě přístřešku a bojoval s pocity bezmoci. Najednou se v aréně rozhostilo dlouhé ticho. To znamenalo, že když Arin nedával pozor, musel Švindl uzavřít obchod a šel si do dražebního domu dát přestávku.

V tom to v davu zabzučelo jako v hejnu sarančat. Švindl se vrátil do arény a přistoupil k dražebnímu podstavci, na který se měl vzápětí postavit další z otroků.

„Mám pro vás něco vskutku výjimečného,“ oznámil Švindl svému obecnstvu.

Všichni otroci v přístřešku zbystrili. Odpolední malátnost byla ta tam. I stařík, který se, jak Arin později zjistil, jmenoval Tensen, okamžitě zpozorněl.

Švindl totiž použil tajné heslo. *Něco vskutku výjimečného* pro otroky znamenalo možnost být prodán takovým způsobem, který by mohl být prospěšný pro odboj. Špehovat. Krást. Možná vraždit. Švindl měl spoustu plánů.

Právě slovo *vskutku* obrátilo Arinovi žaludek naruby, protože to byl signál pro ten nejdůležitější obchod ze všech. Ten, na který tak dlouho čekali. Příležitost umístit některého z rebelů do domácnosti generála Trajana.

Kdo asi v davu Valoriánů na tribunách je?

Že by sám generál?

A Arin, hlupák Arin, svou šanci na pomstu promrhal. Švindl ho teď rozhodně nevybere.

Když se ale dražitel otočil k cele, do očí pohlédl právě Arinovi. Dvakrát škulb prsty. Další signál.

Vybral si Arina.

„Ten den,“ řekl Arin Tensenovi, když seděli zalití zimním sluncem v pracovně jeho otce, „byl jiný. Všechno bylo jinak.“

„Že jinak? Tehdy jsi byl připravený udělat pro svůj lid cokoli. Copak už nejsi?“

„Je to ples, Tensene.“

„Je to příležitost. Mohli bychom ji využít přinejmenším

k tomu, abychom zjistili, kolik toho ze sklizně srdcových kaštanů císař plánuje shrábnout.“

Sklizeň byla za dveřmi. Jejich lid ji zoufale potřeboval jako zdroj potravy a obchodu. Arin si na čelo přitiskl konečky prstů. „Ať už nám toho sebere, kolik chce, bude to stejně příliš mnoho.“

Tensen se na chvíli odmlčel a vzápětí zachmuřeně dodal: „O Thrynnovi jsem neslyšel už několik týdnů.“

„Možná se jen nemohl dostat z paláce do města, aby se spojil s naším prostředníkem.“

„Možná. Ale i tak máme v císařském paláci pramálo informátorů. Navíc je teď situace dost napjatá. Císařská smetánka kvůli zásnubám sype hory zlata do příprav na tu nejvelkolepější zimní sezonu ve valoriánské historii. A kolonisté, kteří obývali Herranii, jsou čím dál tím zahořklejší. Domovy, které nám kdysi odcizili, nám teď vrátili jen velice neradi. Jsou v menšině a armáda je zajedno s císařem, takže jim císař nemusí věnovat pozornost. Všechno však poukazuje na to, že je císařský dvůr dost proměnlivým místem, a my nesmíme zapomenout na to, že nás císař vzal na milost. Kdo ví, jaká další rozhodnutí má v plánu? Nebo jakým způsobem nás to ovlivní? Tohle,“ pokývl Tensen směrem k pozvánce, „by byl dobrý způsob, jak prověřit Thrynnovu odmlku. Posloucháš mě, Arine? Nemůžeme si dovolit přijít o tak dobře umístěného zvěda.“

Tak dobře umístěného, jako byl tenkrát Arin. Nebyl si jistý, jak toho dne na tržnici Švindl věděl, že je Arin v tu chvíli dokonalým zbožím na prodej. Švindl se vždycky dokázal trefit do slabého místa. Uměl odhadnout, po čem lidé touží. Nějakým způsobem se mu podařilo nahlédnout do srdce dívky, která přihazovala, a přesně věděl, jak s ní manipulovat.

Arin si jí nejprve nevšiml. Když vstoupil do arény, oslepilo ho slunce. Zazněl hurónský smích. Do davu Valoriánů na tribunách sice neviděl, ale slyšel je. Pichlavý pocit studu, který se mu rozléval po těle, mu nevadil. Nebo to aspoň sám sobě tvrdil. Nezapomnělo ho, co o něm říkají ani co slyší.

Potom se mu zrak vyjasnil. Když jeho oči přivykly slunci, spatřil tu dívku. Zvedla ruku a přihodila.

Pohled na ni byl jako rána pěstí. Nedokázal zaostřit na její tvář, ale to ani nechtěl, protože každičký její detail v něm vyvolával touhu oči okamžitě zavřít. Vypadala jako pravá Valoriánka. V odstínech zlata, lesklá a zářící, jako zbraň vztyčená v ohnivém slunci. Skoro se mu nechtělo věřit, že je to živá bytost.

A jak byla čistá. Neposkvrněná pokožka a dokonalá postava. Připadal si vedle ní jako špína. Na malou chvíli ho to rozptýlilo od skutečnosti, že je ta dívka drobná. Maličká.

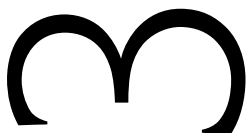
Jak absurdní. Bylo naprosto nesmyslné být jen přemýšlet o tom, že by nad ním někdo takový mohl mít nějakou moc. Ovšem pokud by dražbu vyhrála, přesně to by se stalo realitou.

Chtěl, aby zvítězila. Ta myšlenka ho zaplavila nelítostnou, ošklivou radostí. Nikdy předtím tu dívku neviděl, ale co je zač, uhodl okamžitě. Lady Kestrel, dcera generála Trajana.

Davem se rozlehla její nabídka. A najednou to vypadalo, že Arin nějakou cenu přece jen má.

Zapomněl, že sedí u stolu svého otce o celý půlrok později. Zapomněl, že Tensen čeká na jeho odpověď. Znovu se ocitl v té aréně. Jasně si vybavil, jak na tu dívku zírá s neskonale ryzí a tvrdou záští.

Tvrdou jako diamant.

KESTREL SE ROZHODLA, ŽE SE NA SETKÁNÍ S VELITELEM CÍSAŘSKÉ gardy oblékne extravagantně. Zvolila sněhobílé, zlatem protkávané brokátové šaty s dlouhou vlečkou. Jako vždy si k pasu pečlivě připevnila dýku, ale toho rána utáhla přezky víc, než bylo potřeba. Několikrát je musela převázat.

Velitel ji přišel vyzvednout z jejích komnat ve chvíli, kdy pila svůj ranní šálek kořeněného mléka. Odmítl se posadit, než mléko dopije. Pomrkával po jejích šatech, a když se pokusil skrýt drobný úšklebek, pochopila, že místo, na které se jí chystá zavést, se jí nejspíš zamlouvat nebude. A když nenavrhl, aby se převlékla do něčeho, co nebude tak snadné ušpinit, byla si jistá, že se jí nezamlouvá ani on sám.

„Připravená?“ zeptal se velitel.

Usrkla z šálku a pohlédla na něj. Byl to mohutný muž a přes ústa a tvář se mu táhla dlouhá jizva. Jeho čelist se svažovala na levou stranu, což nasvědčovalo tomu, že mu ji někdo zpřelámal. Nos měl ale rovný a z profilu byl překvapivě pohledný. Kestrel jej však zachytila jen letmo, když se rozhlížel po obývacím po-

koji a ujišťoval se, že jsou opravdu sami. Byl to ale člověk, který se lidem rád díval do očí zpříma. A to jeho rysy zošklivovalo.

Přemítala, co by asi udělal, kdyby věděl, že v Arinově domě po Herranském povstání nebyla tak docela nedobrovolnou zajatkyň.

Postavila prázdný šálek na stoleček. „Tak kam máme namířeno?“

Znova se ušklíbl. „Půjdeme někoho navštívit.“

„A koho?“

„Císař mi přikázal to neprozrazovat.“

Kestrel zvedla bradu a pohlédla na velitele. „A co takhle nějakou náповědu? Třeba jen maličkou? Nebo vám císař zakázal i náповědy?“

„No...“

„A co kdybych hádala a vy byste mi jen potvrdil, jestli jsem uhodla? Tak například,“ potukávala prsty o okraj ebenového stolu, „mám takové tušení, že jdeme do věznic.“

„To není zas tak těžké uhodnout, má paní.“

„Co kdybych tedy zkusila něco náročnějšího? Máte čisté ruce, ale boty zašpiněné. Něčím pocákané. Lesklé, nedávno zaschlé kapičky. Krev?“

Velitel vypadal pobaveně. Tahle hra se mu líbila.

„Jak vidím, byl jste ráno na nohou ještě dřív než já,“ pokračovala Kestrel. „A měl jste napilno. Vůbec mi ale nejde dohromady, že máte na botách krev a přitom tak pěkně voníte... taková nevtíravá vůně. Vetiver. To není zrovna levná záležitost. Trocha ambry a lehounce štiplavý pepř. Ale ale, veliteli. Že byste si snad... *půjčoval* císařovy vonné oleje?“

Pobavení mu z tváře zmizelo.

„Copak si tak přesná domněnka nezaslouží nějakou nápo-
vědu, veliteli?“

„Jdeme se podívat na jednoho herranského vězně,“ po-
vzdechl si.

Žaludek se jí stáhl. „Muž, nebo žena?“

„Muž.“

„Proč je tak důležité, abych se s ním setkala?“

„To mi císař neprozradil,“ pokrčil velitel rameny.

„A *kdo* to tedy je?“

Velitel zašoupal těžkýma nohama.

„Nemám ráda překvapení,“ poznamenala Kestrel. „Vlastně
je mám skoro tak nerada, jako se císař dělí o své oleje.“

„Nějaká nicka. Ani nevíme, jak se jmenuje.“

Takže ne Arin. To bylo jediné, na co Kestrel dokázala v tu
chvíli myslet. On by to být nemohl – guvernér Herranie ne-
byl zrovna *nicka*. Jeho uvěznění by mohlo vyvolat další váleč-
ný konflikt.

Ve vězení ale někoho drží.

Sladká chuť mléka jí v ústech zkysla, ale i tak se s úsměvem
zvedla. „Tak pojďme.“

Vězení hlavního města se nenacházelo v paláci, stálo o něco níž
na druhé straně města v původně přírodní prohlubni, kterou roz-
šířili, opevnili a prošpikovali zdánlivě nekonečnými točitými
schodišti. Na rozdíl od vězení východního impéria, o kterém se
proslýchalo, že je veliké jako podzemní město, bylo valoriánské
vězení malé. Císaři to však zcela vyhovovalo. Většinu zločinců
převáželi do pracovních táborů u dolů na zamrzlém severu. Tady
zůstávali jen ti nejhorší z nejhorších, které brzy čekala poprava.

Zapálili petrolejové lampy a kapitán vedl Kestrel dolů po prvním černočerném zatuchlém schodišti. Vlečka šatů za ní po zemi tiše šustila. Bylo těžké ubránit se představě, že ji jako nějakou vězeňkyni vede do její cely. Při pomýšlení na to, že by ji přistihli při nějakém zločinu a následně zamkli ve tmě, začal její tep okamžitě zrádně ztrácet rytmus.

Prošli kolem jedné z cel. Kolem mříží malého okénka se jako bílí červi obtočily něčí prsty. Neznámý hlas cosi zasípal jazykem, který Kestrel nepoznávala. Slova zněla šišlavě, nedokázala je nikam zařadit, než jí došlo, že takhle mluví člověk bez zubů. Ustoupila od cely dál.

„K těm mřížím se raději nepřibližujte,“ varoval ji velitel. „Tudy,“ dodal vzápětí, jako by snad bylo možné jít jinam než dolů.

Když schodiště konečně skončilo, trochu ji zaskočilo, že stojí opět na rovné zemi. Chodba byla cítit vlhkým kamením a splašky.

Velitel otevřel jednu z cel a zavedl Kestrel dovnitř. Na okamžik zaváhala. Přepadla jí obava, že ji tam chce uvěznit. Ruka jí sklouzla k dýce přivázané u pasu.

Velitel se uchechtl. Zvuk jeho smíchu odstartoval v rohu cely kovové řinčení, a když velitel zvedl lampu, osvětila muže zápolícího s řetězy přikovanými ke zdi. Bosými patami se zarával do nerovné podlahy, ve snaze dostat se od velitele co nejdál.

„Nebojte se, je neškodný,“ ubezpečil velitel Kestrel. „Tady,“ podal jí lampu a zatáhl za volný kus řetězu, aby vězně pevně připoutal ke zdi. Muž se chvěl a plakal. Začal se modlit k desítkám herranských bohů.

Nepoznávala ho. Ulevilo se jí. Ale vzápětí ji zaplavila vlna studu. Copak záleží na tom, jestli ho zná, nebo nezná? Ten vě-

žeň bude tak jako tak trpět. Jeho utrpení viděla ve světle lampy veliteli na očích.

Nehodlala tam zůstat. Nemohla se na to dívat. Otočila se ke dveřím.

„To by bylo proti císařovým pravidlům,“ zadržel ji velitel. „Říkal, že tu musíte být celou dobu. A také říkal, že když nebudete spolupracovat, mám mu místo kůže odřezat prsty.“

Věžňova modlitba na okamžik ustala, ale vzápětí roztřeseně pokračovala.

Jeho slabé, naříkavé kvílení připomínalo Kestrel zvuk ozubeného soustrojí, které někdo natáhl na doraz a vzápětí ho rychle roztočil. Cítila se strašně. „Já sem nepatřím,“ namítala.

„Jste naše budoucí císařovna,“ opáčil velitel. „Patříte sem. Nebo jste si snad myslela, že vládnutí je jen o šatech a bálech?“ Zkontroloval, zda je řetěz napnutý. Muž teď v poutech visel. „Podejte mi tu lampu, má paní,“ vyzval ji, aby přistoupila blíž.

Zajatec zvedl hlavu. Do očí mu zasvítilo světlo z lampy, a přestože Kestrel věděla, že tenhle zlomený člověk nemůže být Arin – na to byl příliš starý a jeho rysy moc jemné – i tak se jí srdce zastavilo. Mezi Herrany to byla úplně běžná barva očí. Byly šedé a průzračné, stejně jako Arinovy. Ale jí se najednou zdálo, že to je právě Arin, kdo rozechvěle odříkává modlitbu k bohu milosrdenství, že právě *on* ji o něco úpěnlivě prosí. Neměla však sebemenší tušení, jak by mu to mohla dát.

„Tu *lampu*,“ zopakoval kapitán. „Copak hodláte dělat potíže už takhle brzy, lady Kestrel?“

Přistoupila blíž. V tu chvíli si všimla poblíž vězně vědra, až po okraj naplněného močí a výkaly, a také toho, že má pravou ruku omotanou chomáčem obvazů.

Velitel mu obvazy sundal a zajatci uvízla modlitba v krku. Na třech prstech mu chyběla kůže.

Kestrel koutkem oka zachytila narůžovělé svaly a lesklé, smetanově bílé proužky šlach. Žaludek se jí obrátil naruby. Velitel vytáhl z temného koutu celý malý stolek a přimáčkl na něj dlaní vzhůru nataženou věžňovu ruku.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho. Když nedostal žádnou odpověď, vytasil Valorián svoji dýku a zařízl ji do zajatcova čtvrtého prstu. Vytryskla z něj krev.

„Přestaňte,“ prosila ho Kestrel. „Nechte toho.“

Vězeň sebou zmítal, ale zápěstí měl ke stolu jako přibité. Velitel znovu zvedl dýku.

Kestrel ho popadla za paži. Zabořila mu do ní prsty a velitelův obličej se rozzářil skoro až škodolibou radostí, která dokazovala, že na její selhání celou dobu čekal. O to tady šlo. Kestrel z císařova testu právě propadla, aniž by měla jakoukoli představu o tom, na základě čeho ji hodnotí. Každé zaváhání byl další černý puntík na jejím kontě. Každou špetku soucitu, kterou projevila, velitel zaznamenával, aby pak mohl císaři všechno vysypat a prozradit mu, jak je ubohá, jakou má slabou vůli, a že na vládnutí nemá žaludek.

A také že neměla. Ne, pokud vládnout říší znamená tohle.

Nebyla si jistá, co by dělala dál, kdyby vězeň neustrnul v pohybu. Zíral na Kestrel širokýma, uslzenýma očima, zcela ohromený. Poznal ji. Ona jeho ale ne. Jeho výraz byl však tak naléhavý, jako by našel důvěrně známý klíč k truhle, kterou se zoufale snažil otevřít.

„Jmenuji se Thrynn,“ zašeptal jí v herranštině. „Řekněte mu, že já –“

Velitel setřásl Kestrelinu ruku, jejíž stisk mezitím povolil, a obořil se na zajatce: „Řekneš mi to sám.“ Herransky mluvil plynule, jen se silným přízvukem. „Dobře, že ses odhodlal promluvit. Takže, Thrynne, co jsi to povídal? Že mi chceš *něco* říct?“

Vězeň jen naprázdno otevíral pusy. Po stole se rozlévala krev. Čepel velitelovy dýky se zaleskla.

Kestrel se zklidnila. Kvůli tomu, jakým způsobem se na ni vězeň díval – jako by byla nějakým darem z nebes. Nemůže ho zklamat, i když ničemu nerozumí. Rozhodla se, že to zvládne. Že unese cokoli, o co ji svým výrazem prosí, aby unesla.

„Nevzpomínám si,“ zalhal Thrynn.

„Řekni mi to, nebo tě stáhnou z kůže.“

„Veliteli,“ přerušila ho Kestrel. „Je dočista pomatený. Dejte mu chvíli, aby –“

„Vý sama jste pomatená, jestli si myslíte, že se mi můžete plést do výslechu. Jste tu, jen abyste poslouchala. Thrynne, na něco jsem se tě ptal. Přestaň se dívat na ni. Ona není důležitá. Zato já ano.“

Thrynn mezi nimi těkal pohledem. Z hrdla se mu vydral zvuk, naléhavý a drsný, ale s lehkým naříkavým podtónem přidušené bolesti. Zaostřil na Kestrel. „Prosím,“ zachraptěl, „musí se to dozvědět.“

Velitel mu z prstu stáhl kus kůže a švihl s ním do vědra.

Thrynn zaryčel. Jeho křik, přerušovaný ostrými nádechy, se Kestrel rozezvučel v hlavě.

Znovu se natáhla po veliteli. Pokusila se ho popadnout za ruku, ve které držel dýku. S nebývalou lehkostí ji odstrčil zpátky, nemusel se ani otáčet, a Kestrel spadla na zem.

„Mně odporovat nebudeš, Thrynne,“ pohrozil mu velitel.
„Slovo *ne* už neexistuje. Jenom *ano*. Rozumíš?“

Křik ustal. „Ano.“

Kestrel se zvedla zase na nohy. „Veliteli –“

„Ticho. Děláte mu to jen horší.“ Obrátil se na Thrynna a řekl: „Co jsi dělal s uchem přilepeným na dveřích místnosti, kde právě probíhalo soukromé setkání císaře a předsedy senátu?“

„Nic! Uklízel jsem. Jsem uklízeč.“

„To mi skoro zní, jako bys říkal *ne*.“

„Ne! Chci říct ano, ano, zametal jsem podlahu. Já uklízím, jsem sluha.“

„Jsi otrok,“ opravil ho velitel, přestože císařův dekret všechny Herrany otroctví zprostil. „Nebo snad nejsi?“

„Ano. Jsem.“

Kestrel tiše vytasila svou vlastní dýku. Pokud k ní velitel zůstane zády, možná by byla schopná něco udělat. Co na tom, že její bojové dovednosti jsou chabé. Dokázala by ho zastavit.

Snad.

„A proč,“ zeptal se velitel Thrynna vlídným hlasem, „proč jsi tedy za těmi dveřmi poslouchal?“

Dýka se jí v ruce roztrásla. Stále z kapitána cítila císařovy vonné oleje. Přinutila se přikrást se blíž. Mléko od snídaně měla až v krku.

Thrynne od velitele odtrhl zrak a zahleděl se na ni. „Peníze,“ řekl. „Tohle je rok peněz.“

„Aha,“ promluvil velitel. „A jsme u toho. Takže ti za to někdo zaplatil, že ano?“

„Ne –“

Velitelova dýka znova klesla na stůl. Kestrel začala zvracet a její dýka zapadla někam do stínů cely. Zařinčela o kamennou podlahu, ale zakryl to Thrynnův výkřik. Utřela si ústa do rukávu. Nedívala se a ruce si tiskla k uším. Skoro ani neslyšela, jak se velitel dál ptá: „Tak kdo? Kdo ti zaplatil?“

Odpovědi se však nedočkal. Thrynn omdlel.

Kestrel se dopotácela do svých komnat, jako by byla nemocná. Nakažená. Koupala se tak dlouho, dokud neměla pocit, že je dočista uvařená. Zničené a zmuchlané šaty nechala pohozené na zemi v koupelně. Potom vlezla do postele, vlasy mokré a rozpuštěné, a přemýšlela.

Nebo se aspoň pokoušela přemýšlet nad tím, co by měla udělat. Vtom si všimla, že se na ní silná, ale přesto lehká péřová deka chvěje, jako by byla živá. Trásla se.

Vzpomněla si na Švindla, vůdce Herranského povstání. Arin se mu tehdy zodpovídal, následoval ho. Miloval ho. Ano, věděla, že ho Arin miloval.

Švindl ji stále vydíral skrze její ruce. Vyhrožoval, že je poláme, useká jí prsty nebo je rozdrtí v těch svých. Byl jejíma rukama doslova posedlý, dokud jeho posedlost nezměnila podobu. Znovu pocítila tu chladnou hrůzu chvíle, kdy pochopila, o co mu ve skutečnosti jde a jak toho hodlá dosáhnout.

Teď byl mrtvý. Arin ho rozpáral mečem. Kestrel byla u toho. Viděla, jak Švindl zahynul, a byla si tak jistá, že už jí nemůže ublížit. Upřeně hleděla na své ruce, zdravé a nepoškozené. Nebyly stažené z kůže a zkrvavené. Byly útlé s nakrátko ostříhanými nehty. To kvůli klavíru. Byly jemné. U kloubu palce měla malé mateřské znaménko.

Dalo by se říct, že má krásné ruce. Položené na dece jí ale připadaly vrcholně neužitečné.

Co může udělat?

Pomocť tomu vězni utéct? To by vyžadovalo plán, který by závisel na pomoci ostatních. Na velitele neměla dostatečnou páku. V hlavním městě jí nikdo žádné laskavosti nedlužil. Žádná tajemství císařského dvora neznala. V paláci byla nová a nikdo vůči ní nebyl loajální natolik, aby jí s tak šíleným plánem pomohl.

Co kdyby ji chytili? Co by pak císař udělal *jí*?

Ale když neudělá nic?

Nedokázala zůstat netečná. Její nečinnost ve věznici už napáchala škod dost.

Tohle je rok peněz, řekl jí Thrynn. Vyslovil ta slova tak, jako by pro ni měla znamenat něco víc. Byla to zvláštní fráze. Ale přitom povědomá. Možná to bylo tak, jak předpokládal velitel – Thrynn jen dával najevo, že mu někdo za donášení informací zaplatil. Císař má mnoho nepřátel, a ne všichni jsou z cizích zemí. Thrynn mohl zaměstnat kterýkoli z jeho rivalů v senátu.

Jakmile se její deka zase uklidnila a na jejích pokrčených kolenou se proměnila v kopcovité zasněžené pole, vybavila si Kestrel, co jí kdysi dávno řekla její herranská chůva Enaj: „Tohle je rok hvězd.“

Kestrel byla tehdy maličká a Enaj jí ošetřovala odřené koleno. Kestrel nebyla nemotorná, jen byla vždycky až moc snaživá, což mělo za následek nejednu snadno předvídatelnou modřinu či odřeninu. „Buď opatrná,“ upozornila ji tehdy Enaj, když jí omotávala koleno obvazem, „tohle je rok hvězd.“

V tu chvíli jí to připadalo zvláštní a dožadovala se vysvětlení. „Vy Valoriáni se v letopočtech orientujete podle čísel,“ objasnila jí Enaj, „ale my roky značíme podle našich bohů. Je to stoletý cyklus podle našeho panteonu, na každý rok jeden bůh. Letos vládne bohyně hvězd, takže si musíš dávat pozor na to, kam koukáš a kam šlapeš. Tahle bohyně totiž miluje nehody. A také krásu. Někdy, když je podrážděná nebo když se jen nudí, je pro ni tím nejkrásnějším rozptýlením nějaká pohroma.“

Mělo jí to připadat směšné a pošetilé. Valoriáni žádné bohy neuctívali. Neexistoval pro ně žádný posmrtný život ani jiné herranské pověry. Pokud Valoriáni něco uctívali, byla to sláva. Kestrelin otec se představě osudu vysmíval. Byl to říšský generál. Kdybych věřil na osud, řekl jí, zůstal bych sedět ve válečném stanu a čekal, až mi Herranii někdo naservíruje na stříbrném podnosu. Místo toho ji ale obsadil sám. Jeho vítězství, jak říkával, byla jeho vlastní zásluha.

Ale malé Kestrel myšlenka bohů naprosto učarovala. Příběhy o nich se hezky poslouchaly. Poprosila tedy Enaj, aby ji naučila jména celé stovky bohů a také, čemu každý z nich vládne. Jednoho večera, když její otec u večeře rozbil křehkou mísu, Kestrel žertovně prohodila: „Opatrně otče, tohle je rok hvězd.“ Její otec ztuhl. To ji vyděsilo. Možná jsou ti bohové přece jen skuteční. Ten okamžik se ale změnil v pořádnou pohromu. Viděla ji vepsanou v otcových rozlícených očích. A druhý den ji spatřila v podobě temné modřiny otisknuté mohutnou rukou na Enajině paži, skoro jako nějaký náramek.

A tak se přestala na bohy vyptávat. Zapomněla na ně. Některý bůh peněz určitě existuje. A možná tenhle rok patří právě

jemu. Jistá si nebyla. A tomu, co to úsloví mohlo znamenat pro Thrynna, nerozuměla.

Řekni mu to, prosil ji Thrynn. *Musí se to dozvědět.* Velitel se domníval, že mluví o něm. A možná to tak bylo. Ale Kestrel si vybavila věžňovy šedé oči a okamžik, kdy ji poznaly. Samozřejmě, vždyť přece sloužil v paláci. Služebnictvo vědělo, kdo je Kestrel, aniž by si ona musela pamatovat všechna jejich jména nebo poznávat jejich tváře. Jenže on byl Herran.

Třeba byl v paláci také nový. Třeba si ji pamatoval ještě z Herranie, z doby, kdy její život byl jen sledem čajových dýchanek, večerů a plesů. Kdy jejím největším problémem bylo, jak zpracovat otce a jeho touhu po tom, aby se přidala k armádě, i jeho nenávist vůči hudbě.

Nebo si ji možná pamatoval z doby, kdy se všechno změnilo. Po Prvozimním povstání. Poté, co Herrané zabrali hlavní město a Arin ji prohlásil za svou.

Musí se to dozvědět, naléhal na ni Thrynn.

Pomaloučku, jako kdyby pohybovala součástkami nějakého nebezpečného stroje, připojila k jeho větě jedno slůvko navíc.

Arin se to musí dozvědět.

Ale co?

Kestrel měla pro Thrynna také hromadu otázek. Rozhodla se najít způsob, jak mu pomoci, aby porozuměla tomu, co jí řekl. To ale znamenalo vidět se s ním o samotě... a k tomu potřebovala svolení od císaře.

„Stydím se za sebe,“ svěřila císaři na druhý den ráno v jeho soukromé pokladnici. Její prosbu o setkání zdánlivě blaho-sklonně přijal. Jako místo schůzky sám určil právě tuto komna-

tu. Teď si však mlčky prohlížel otevřený šuplík – jeden z mnoha, které pokrývaly celou zeď od podlahy až ke stropu a svým rozmístěním připomínaly včelí plástev. Upřeně si prohlížel obsah šuplíku, na který Kestrel neviděla.

„V té věznici jsem se zachovala špatně,“ pokračovala. „To mučení –“

„Výslech,“ promluvil císař víc k šuplíku než k ní.

„Připomnělo mi to Prvozimní povstání. To... co jsem zažila.“

„To, co jsi zažila,“ zvedl k ní císař konečně hlavu.

„Ano.“

„O tom, co jsi zažila, jsme si vlastně nikdy tak docela nepromluvili, Kestrel. Ale čekal bych, že ať už to bylo cokoli, měla bys velitele v jeho jednání chtít spíš podpořit, a ne jeho postupy vyšetřování ohrožovat. Nebo máme o tom, co jsi v rukou herranských povstalců musela vytrpět, jiné představy? Měl bych snad přehodnotit celý ten příběh generálovy dcery, která uprchla ze zajetí a doplavila se smaragdovou bouří až sem, jen aby mě na povstání upozornila?“

„To ne.“

„Myslíš si, že by říše mohla přežít, aniž bychom si občas ušpinili ruce? Máš pocit, že budoucí císařovna ty své udrží v naprosté čistotě?“

„Ne.“

Zabouchl šuplík tak hlasitě, že to znělo skoro jako výstřel. „O čem se tedy můžeme dál bavit, kromě mého zklamání? Mého tragického zklamání. Čekal jsem od tebe víc.“

„Tak mi dovolte to napravit. Prosím vás. Mluvím velmi dobře herransky a moje přítomnost tomu vězni rozvázala jazyk. Kdybych ho mohla vyslechnout *já* –“

„Je mrtvý.“

„Cože?“

„Mrtvý. A s ním i veškeré informace, které nám mohl nabídnout.“

„Ale *jak to?*“

Císař podrážděně mávl rukou. „Infekce. Horečka. Vědro s výkaly.“

„Nerozumím tomu.“

„Vězení je navrženo tak, aby vězni neměli možnost spáchat sebevraždu. Ale tenhle muž – Thrynn – byl vynalézavý. Odhodlaný. Zoufalý. Se spoustou dalších vlastností, které mohou člověka přimět k tomu, aby infikoval své vlastní otevřené rány tím, že je strčí do vědra s výkaly.“

Začala se jí vracet nevolnost. A také provinilost – hořká pachuč kdesi hluboko v hrdle.

Císař si povzdechl. Usadil se do křesla a gestem Kestrel vybídl, aby se posadila naproti němu. Celá do křesla zapadla. „Ty znáš tento druh lidí, Kestrel. Myslíš, že by se někdo takový uchýlil k natolik extrémnímu řešení, jen aby ochránil nějakého valoriánského senátora, který mu zaplatil za to, aby zjistil, jak hlasovat ve volbách?“

„Ne,“ přiznala Kestrel, protože jakákoli jiná odpověď by byla očividně lživá.

„Kdo tedy myslíš, že ho najal?“

„Možná někdo z východu. Musí mezi námi mít své zvědy.“

„Ach ano, to zajisté mají.“ Císař jí hleděl do očí, nikoli s cílem počkat si na její odpověď, ale aby zjistil, jestli nahlas vysloví to, o čem je už dávno přesvědčený.

„Pracoval pro Herrany,“ potvrdila Kestrel pomalu.

„Bezpochyby. Pověz mi, je jejich vůdce inspirativní muž? Já se s ním nikdy nesetkal, ale ty jsi byla jeho zajatkyně. Řekla bys, že ten nový guvernér má... charisma? Je dostatečně vlivný a mocný na to, aby strhl lidi na svou stranu? Aby pro něj byli ochotní podstoupit extrémně riskantní kroky?“

Hlasitě polkla. „Ano.“

„Chci ti něco ukázat,“ císař kývl na zavřený šuplík. „Přines mi to, co uvnitř najdeš.“

Byla to zlatá mince a na ní vyražený císařův profil.

„Nechal jsem tuhle novou řadu vyrazit na počest tvého zasnování,“ objasnil. „Otoč ji.“

Kestrel to udělala a to, co spatřila na rubu mince, ji vyděsilo. Byl to symbol dvou zkrížených pletacích jehlic.

„Jestlipak víš, co to je?“

Kestrel zaváhala. „Je to Jadisin znak.“

„Ano. Příběh, který tě dle mého názoru dokonale vystihuje.“

Jadisa byla válečnice ze starověkých valoriánských pověstí. Poručice, jejíž armáda byla poražena, a kterou zajal nepřátelský válečník a zařadil ji do svého harému. Měl rád všechny své ženy, ale zrovna tuhle Valoriánku si velmi oblíbil. Hloupý ale nebyl. Vždy si ji do svých komnat nechával přivést nahou, aby neměla sebemenší šanci někde ukrýt zbraň. Ze začátku přicházela spoutaná. Nedůvěřoval ani jejím rukám.

Ale Jadisa byla mírná a líbezná, a jak čas plynul a válečník se svým ležením putoval dál, všiml si, že se s ostatními ženami v jeho harému spřátelila. Naučily ji plést. Když zrovna nebojoval, vídal ji, jak sedí před stanem jeho žen a plete cosi beztvareho. Bavil se tím, že její pověstná valoriánská zuřivost nebyla ničím jiným než mýtem. Jak krotká je jeho malá válečnice!

„Co je to?“ otázal se.

„To je pro tebe,“ odpověděla Jadisa. „Bude se ti to líbit, uvidíš.“

A tak se její beztvary vlněný dárek celé měsíce zvětšoval. Často o něm mezi sebou vtipkovali. Ptával se jí, jestli to má být ponožka, nebo tunika, nebo snad plášť. Ona odpovídala pokaždé stejnými slovy: „Bude se ti to líbit, uvidíš.“

Jedné noci ve stanu, dávno po tom, co jí přestal svazovat ruce, jí válečník pohlédl do očí. „Jestlipak víš, jaká bitva mě zítřa čeká?“

„Vím,“ přiznala Jadisa. Chystal se udeřit přímo v srdci Valoriánské říše. A také měl uspět.

„Musíš mě za to nenávidět.“

„Tak to není.“

Její slova mu do očí vehnala slzy. V jejím objetí se mu chtělo plakat. Ale nevěřil jí.

„Má lásko,“ svěřila se mu, „dárek už mám skoro hotový. Dovol mi ho dokončit tady, u tvé postele. Přinese ti zítřa v boji štěstí.“

To ho rozesmálo, protože si nedokázal ani v nejmenším představit, že si může myslet, že by si ten ohavný chuchvalec vlny na sebe oblékl. Myšlenka na to, jak horlivá je se svým žalostně nevzhledným pletením, ho obveselovala. No a co, že nemá ani špetku talentu? Je to důkaz její oddanosti.

Vykoukl ze stanu a nechal poslat pro její košík s pletením.

Postavil ho vedle postele a pomiloval se s ní. Dívka se pak usadila vedle něj a pletla. Tichý cinkot jehlic ukolébával válečníka k spánku. „Copak ještě nejsi hotová?“ poškádlil ji.

„Jsem. Zrovna jsem to dokončila.“

„Ale co to tedy je?“

„Copak to nevidíš? Copak se ti to nelíbí? Podívej se hezky zblízka, má láska.“ Naklonil se k ní blíž a Jadisa mu zabořila jehlice do krku.

Mince Kestrel v dlani ztěžkla. Skoro se nedokázala nadechnout.

„Před chvílí jsme se bavili o tom, jak tě Arin zajal,“ promluvil císař.

„Takhle to nebylo,“ obemkla prsty pevně minci. „Já nejsem jako Jadisa.“

„Že ne? Slyšel jsem, že guvernér je velmi atraktivní.“

„To bych neřekla.“ A také že ne, aspoň ne ze začátku. Bylo smutné, že v Arinovi neviděla toho, kým doopravdy byl. Ještě smutnější bylo, když to zjistila. A nejsmutnější ze všeho bylo, že se jí císař na její tajemství vyptává teď, když pro ni Arin přestal existovat. „Nikdy nebyl mým milencem. Nikdy.“

To byla pravda. Tón jejího hlasu i to, jak pevně minci tiskla, muselo císaře přesvědčit. Odpověděl mírně: „Věřím ti. Ale co kdyby tomu tak nebylo? Záleželo by na tom, jestli s tebou nějaký otrok sdílel lože? Ach, Kestrel. Nedívej se na mě tak šokovane. Myslíš si snad, že jsem nějaký puritán? Slyšel jsem, co se o vás povídalo. Ostatně, slyšeli to všichni.“ Postavil se a přešel k ní, aby jí mohl poklepat na pěst, ve které svírala minci. „Právě proto Jadisu potřebuješ. Dávám ti ji darem. Když už si celé hlavní město myslí, že jsi guvernérovi Herranie projevila nějakou náklonnost, ať si aspoň myslí, že to nebylo bezúčelné. Když jsi přede mě předstoupila a požádala o nezávislost pro Herrany, učinila jsi jistou volbu. Vybrala sis mého syna. Vybrala sis moje zájmy.“

Pokrčil rameny. „Já jsem pragmatik. Neměl jsem sebemenší touhu zabřednout do boje s Herrany, když mě víc láká východ. Tvoje řešení – Herranie jako samostatné území v rámci říše – mě sice po politické stránce přišlo draho... ale v jiných ohledech bylo velmi cenné. A vojensky bylo nevyhnutelné. A jako bonus mě teď, když se generálova dcera bude vdávat za mého syna, armáda přímo zbožňuje. Myslím, že si rozumíme, že ano? Já získám dceru dostatečně inteligentní na to, aby jednoho dne dokázala vést říši, a mezitím můžu spoléhat na dobrou vůli vojáků tvého otce. Ty získáš korunu a odpuštění všech svých minulých... poklesků.“

Kestrel spustila ruku a zaťatou pěst povolila, ale ne natolik, aby jí z ní mince vyklouzla.

Císař k ní natáhl ruku. „Prosím, dej mi svou dýku.“

„Cože?“

„Dej mi svou dýku.“ Když se ani nepohnula, dodal: „Je příliš obyčejná. Nevěsta mého syna potřebuje něco výjimečnějšího.“

„Dal mi ji můj otec.“

„Copak teď nebudu tvým otcem i já?“

Těmi slovy císař dosáhl toho, že ho Kestrel nemohla odmítnout, aniž by ho urazila. Vytáhla svoji milovanou dýku. Palec přitiskla na rubín zasazený v jejím jílcí s rytinou jejich rodinné pečeti – pařátů dravého ptáka. Stiskla jej tak silně, až ji to zbolelo. Potom císaři zbraň podala.

Vložil ji do šuplíku, ve kterém předtím ležela mince, a zavřel ho. Otočil se na Kestrel a po boku se mu zaleskla jeho vlastní dýka. Dotkl se zlaté linky na jejím čele, která z ní dělala zasnoubenou ženu. „Tvoje věrnost patří mně a říši, že ano?“

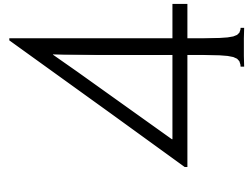
„Samozřejmě.“ Snažila se nevěnovat pozornost tomu, jak prázdná je teď pochva bez její dýky.

„Dobrá. Necháme tedy minulost minulostí.“

„Ano.“

Císař vypadal spokojeně. „A nechci u tebe vidět ani špetku soucitu s Herranií nebo s jejím guvernérem. Jestli v sobě nějaký soucit máš, koukej se ho zbavit, protože pokud tak neučiníš, následky se ti nebudou líbit. Rozuměla jsi?“

Rozuměla. A také pochopila, že její návštěva věznice nebyla jen císařovou zkouškou nebo lekcí. Bylo to varování. Ukázka toho, co čeká všechny, kteří si ho zneprátelí.

KESTREL S SEBOU JADISINU MINCI NOSILA VŠUDE. MĚLA JI v kapse i toho dne, kdy ve své hudebně překvapila prince.

Pohled na prince Verexe, který seděl u stolu se sadou figurek společenské hry z východu, ji zarazil. Vzhlédl k ní a pak se opět zadíval na mramorové figurky. Do tváří se mu vehnala krev. Pohrával si s miniaturním dělem.

„Pohraničí je hra pro dva hráče,“ nadhodila Kestrel. „Čekal jsi na mě?“

„Ne,“ upustil princ figurku a zkrřížil ruce na prsou. „Proč bych to dělal?“

„No, tohle je moje komnata.“

Kestrel byla v paláci jen pár dní, když jí císař daroval nový klavír. Nechal ho postavit v císařském křídle paláce s tím, že právě v této komnatě je nejlepší akustika. Nebyla to pravda. Zvuk se v komnatě příliš rozléhal. Jako by byla větší než ve skutečnosti. Kamenné zdi byly holé a nábytek strohý. Na poličkách byly sem tam rozestaveně předměty, které s hudbou neměly nic společného: astroláby, herní sady, hliněný vojáček, složené dalekohledy.

„Tvoje komnata,“ zopakoval Verex. „Hádám, že ti teď v paláci patří všechno. Můj otec ti chce dát celou říši, tak proč by ti nedal také můj dětský pokoj, že?“ pokrčil rameny.

Kestrel sklouzla pohledem na hliněného vojáčka. Barvy měl oprýskané, ale hrdě se tyčil na čestném místě uprostřed jedné z polic. Celá komnata působila velmi chladným dojmem, žádné dítě nikdy lákat nemohla. Vybavila si, že i Verex přišel o svou matku, když byl ještě malý.

Posadila se naproti němu. „Tvůj otec mi ten pokoj *nedal*,“ ubezpečila ho. „Nejspíš doufal, že jej budeme využívat oba a strávíme tak spolu víc času.“

„Tomu sama nevěříš.“

„A přesto jsme se tu setkali.“

„Neměla jsi tu být. Podplatil jsem jednu z tvých dvorních dam a ta mi tvrdila, že plánuješ odpoledne strávit v knihovně.“

„Některá z mých služebných ti na mě donáší?“

„Zdá se, že si generálova dcera navzdory své údajné inteligenci myslí, že je vůči veškeré drobné dvorní špionáži imunní. Zás tak chytrá tedy nejspíš nebude, že?“

„Rozhodně chytřejší než někdo, kdo se mi rozhodne prozradit, že podplácí moji služku. Co kdybys mi ještě řekl kterou, Verexi, a svůj omyl rovnou zpečetil?“

Na malou chvíli si myslela, že na ni stůl s Pohraničím převrhne a zasype ji figurkami. A v tom jí došlo, co tady Verex – o samotě, nad stolkem s figurkami hry, která byla na císařském dvoře zrovna v módě – vlastně dělá. Figurky byly seřazené v počáteční formaci. Verex trénoval.

Ublížený výraz v jeho obličejí mluvil jasněji než slova.

„Nenávidíš mě,“ konstatovala.

Princ se v křesle sesunul. Rozcuchané plavé vlasy mu přepadly do čela a rukama si protřel oči, jako kdyby toho dne brzo vstával. „Ale ne. Proti tobě nic nemám. Opravdu. Nenávídím *tohle*,“ rozmáchl se rukou po místnosti. „Nenávídím fakt, že se mě snažíš využít, abys získala korunu. A nenávídím to, že se ten nápad mému otci očividně zamlouvá.“

Kestrel se dotkla jedné z figurek hry, byl to zvěd. „Můžeš mu říct, že si nepřejesh, abych se stala tvou ženou.“

„To už jsem udělal.“

„Možná ani jeden z nás nemá tak docela na výběr.“ Když viděla, jak se mu v očích zvědavě zablesklo, zalitovala svých slov. Přistřčila figurku zvěda blíž ke generálovi. „Tahle hra se mi líbí. Mám takový pocit, že východní říše si cení jak dobré bitvy, tak dobrého příběhu.“

Strčel po ní pohledem, který dával jasně najevo, že si náhlé změny tématu rozhodně všiml, ale řekl jen: „Pohraničí je hra, a ne kniha.“

„Ale klidně by to mohla být kniha, kdyby měl člověk možnost neustále měnit její konec a míru toho, jak moc se postavy odkloní od jejich očekávaného jednání. Pohraničí je navíc dost záluďná hra. Svádí hráče k tomu, aby měli pocit, že se v příběhu svého protivníka vyznají. Například příběh nezkušeného hráče. Začátečníka, který si nevšimne, že ho někdo láká do pasti.“ Výraz v princově tváři zjemněl, a tak Kestrel přeskládala figurky a otevřela hru. Potom figurky přesouvala různými způsoby podle pravidel hry pro dva hráče a vysvětlovala, jak domnělý začátečník může zdánlivě soupeři sednout na lep, aby jej pak chytil do vlastní pasti. Když zelený generál konečně svrhl toho červeného, navrhla: „Mohli bychom spolu trénovat.“

Verexovy oči se najednou zaleskly. „Sice říkáš *trénovat*, ale myslíš tím, že mě to *naučíš*.“

„Přátelé spolu přece můžou hrát, aniž by o hře přemýšleli jako o tréninku, učení, vyhrávání nebo prohrávání.“

„Přátelé?“

„Moc jich tu nemám.“ Měla jen Jessu. A šeredně se jí po ní stýskalo. Jessa se se svou rodinou vydala na Jižní ostrovy, aby se uzdravila. V minulosti jezdívala Jessa do krásného přímořského domečku, který její rodina vlastnila na teplém jižním výběžku Herranie. Kvůli císařovu dekretu, který vydal o zimním slunovratu, se však museli všichni valoriánští kolonisté svého majetku v Herranii vzdát. Císař je odškodnil a rodiče Jessy si na ostrovech koupili nový dům. Kestrel však z jejích dopisů cítila, jak moc se jí stýská po domově. Odepisovala jí a psaly si často, ale i tak jí byly dopisy málo.

Verex štouchal do padlého červeného generála svým zeleným a poslouchal houpavý tůkot mramoru o mramor. „Možná bychom mohli být přáteli, kdybys mi vysvětlila, proč mému otci neřekneš sama, že si mě nechceš vzít.“

To ale Kestrel vysvětlit nedokázala.

„Nechceš *mě*,“ pokračoval Verex.

Nemohla mu lhát.

„Tvrдила jsi, že nemáš na výběr,“ připomněl jí. „Co jsi tím myslela?“

„Nic. Chci si tě vzít, vážně.“

Jeho vztek se vrátil. „Tak se pojďme podívat na důvody.“ Vypočítával je na prstech. „Chceš říši a manžela, kterým budeš moct manipulovat stejně jako těmi figurkami.“

„Tak to není,“ ohradila se Kestrel, ale proč by Verex nevěřil, že je taková: chtivá moci a bezcitná? Arin tomu uvěřil hned.

„Taky se u toho chceš bavit. Abys mě mohla sledovat na našem zásnubním plese, zatímco se mi spolu se všemi aristokraty a guvernéry budeš vysmívat.“

„Na plese? Se všemi guvernéry? Víš to jistě? O tom mi nikdo neřekl.“

„Můj otec ti říká *všechno*.“

„Tohle mi neřekl, přisahám. O žádném plese nic nevím.“

„Takže s tebou si také zahrává. Můj otec má dvě tváře, Kestrel. Jestli si myslíš, že tě zbožňuje, tak se raději znovu zamysli.“

Kestrel rozhodila rukama. „To nemůžeš myslet vážně. Nemůžeš mě vinit z toho, že mě má v oblibě, a zároveň tvrdit, že jsem pro něj jen směšnou hračkou.“ Vstala a zamířila ke dveřím. Vycítila, že se jejich kratičké příměří rozsypalo na kusy. V mysli jí to vřelo. Zásnubní ples. Se všemi guvernéry. Přijede Arin. Bude tu Arin.

„Zajímalo by mě, proč se ti o tom otec nezmínil,“ ozval se Verex. „Že by snad proto, aby tě načapal v nestřeženém okamžiku a zjistil, co mezi tebou a guvernérem Herranie doopravdy je?“

Kestrel se zastavila a otočila se. „Mezi námi není *zhola nic*.“

„Viděl jsem tu Jadisinu minci. Slyšel jsem, co se povídá. Před povstáním to byl tvůj nejoblíbenější otrok. Bojovala jsi za něj v duelu.“

Málem se zachytila jedné z poliček, aby získala rovnováhu. Měla pocit, že se záhy skácí na podlahu.

„Vím, proč si mě bereš, Kestrel. Aby všichni zapomněli na to, že po povstání Herranů skončili v městském vězení všichni Valoriáni kromě *tebe*. Byla jsi jedinou výjimkou, že? Protože jsi patřila *jemu*. Všichni to vědí.“

Závrat jí přešla. Popadla z police hliněného vojáčka.

Z Verexova výrazu okamžitě vyčetla, že mu na tom kuse vypálené hlíny velmi záleží. Chtěla ho rozbít, roztržít o zem. Chtěla Verexe zlomit tak, jak ho zlomil jeho vlastní otec.

Tak, jako sama rozlámala na kusy své srdce. Najednou ty kousky ucítila. Jako by láska byla předmět křehký jako křepelčí vejce se skořápkou v nereálně růžové barvě obláčeků. Spatřila šokující krvavou barvu žloutku. Cítila, jak se jí střípky skořáčky zařezávají do hrdla a do plic.

Postavila vojáčka zpátky na policičku a dala si záležet na tom, aby před odchodem z místnosti promluvila klidným a jasným hlasem: „Pokud nechceš být mým přítelem, tak našeho nepřátelství budeš litovat.“

Kestrel se vrátila do svých komnat a poslala služebné pryč. Nevěřila už ani jedné z nich. Posadila se k maličkému okénku, ze kterého se do místnosti linulo mdlé světlo. Když z kapsy vytáhla Jadisinu minci, vypadala v její dlani fádně.

Tohle je rok peněz, vybavila si. Skutečně měla v plánu jít dnes do knihovny, tak jak to její služka ohlásila Verexovi. Chtěla si prostudovat knihy o herranských bozích, ale pak si to raději rozmyslela. Sbíрка knih byla dost nanicovatá a samotná knihovna byla spíše jen nazdobená místnost, kde se dvořané občas scházeli na tichý šálek čaje nebo kde některý z vojenských důstojníků mohl nakouknout do jedné z tisíce map. Knihovna by se jí tím pádem hodila jen v případě, že by si chtěla prohlížet mapy, družít se... nebo kdyby chtěla, aby ji členové dvora viděli, jak zkoumá herranské knihy.

U mohutných dveří knihovny se tedy otočila na podpatku a zamířila pryč.

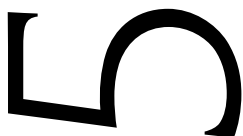
Teď seděla schoulená ve svém sametovém křesle a snažila se soustředit na konkrétní slova rozhovoru s Verexem, místo na jejich emoční náboj. Hodila si mincí a pak jí hodila znovu. Císař. Jadisa. Císař. Jadisa. *Má dvě tváře*, řekl Verex o svém otci. Zamyslela se nad tou poznámkou, zatímco zkoumala obě strany mince. *Dvě tváře*. Jako by ta slova spouštěla do studnice její paměti vlasce s rybářským háčkem. A háček se o něco zachytil.

Herrané věřili, že jeden bůh nevládl pouze jedné věci, ale celému okruhu souvisejících věcí, idejí a činů. Bohyně hvězd byla sice bohyní hvězd, ale také nehod, krásy a katastrof. Bůh duší... Hrdlo se jí stáhlo, když si vzpomněla, jak zrovna tohoto boha Arin vzýval, boha, který vládl lásce. *Moje duše patří tobě*, řekl jí tehdy. *Víš, že to tak je*. Výraz jeho tváře byl tak upřímný, tak pravdivý. Možná i trochu vyděšený z toho, co právě vyslovil. I ona byla vyděšená, protože cítila to samé. Děsilo ji to doteď.

Ta mince. Silou vůle upřela pozornost znovu na ni.

Na bohu peněz nebylo upřímného vůbec nic. Na to si vzpomínala. Měl dvě tváře, jako tenhle kus zlata. Někdy žena, někdy muž. *Vládne obchodu*, vyprávěla jí kdysi Enaj, *což znamená, že vládne pravidlům vyjednávání. A také všemu skrytému. Nikdy přece nevidíš obě strany mince zároveň, dítě moje, nebo snad ano? Bůh peněz vždycky skrývá nějaké tajemství*.

Bůh peněz byl také bohem špionů.

DOBŘE SI NA TO VZPOMÍNAL.

Být Švindlovým špionem bylo zpočátku jednoduché. „Důvěřuju ti ze všech nejvíc,“ zamumlal mu do ucha vůdce povstalců hned poté, co ho prodal generálově dceři. „Jsi moje pravá ruka a společně dostaneme Valoriány na kolena.“

Všechno do sebe zapadlo a fungovalo jako dobře naolejovaný stroj.

Všechno kromě...

Všechno kromě ní.

Generálova dcera se začala o Arina zajímat. Byla to příležitost jako seslaná bohy, ale už tehdy, když byl jejím otrokem, měl Arin neblahou předtuchu – nepříjemnou, tichounkou, elektrizující, jako jiskřičky, které létají z huňatého zimního oblečení – že její zájem povede k jeho zkáze.

Ale Arin byl Arin – pokoušel své štěstí jako vždycky.

A co se jí týkalo, pokoušel ho dvojnásob. Říkal věci, které neměl. Porušoval pravidla a ona ho při tom bez námitek sledovala.

Usoudil, že to tak je proto, že jí na tom, co dělá, nezáleží.

Ale potom přišel impuls, jehož nebezpečí si měl uvědomit. A také by si ho býval uvědomil, kdyby si byl schopen přiznat, proč měl takovou chuť s ní zatřást a probudit ji do reality, i když měla oči otevřené.

Proč by ji vůbec mělo zajímat, co dělá nějaký otrok?

Arin ji k tomu, aby se začala zajímat, hodlal *přimět*.

Dobře si na to vzpomínal.

Jak nemohl na otrocké ubytovně spát, protože se k němu přes generálovy pozemky tmou linula hudba z vily, kde ta dívka hrála a hrála a vůbec ji nezajímalo, že je unavený. To proto, že o jeho únavě nevěděla. To proto, že mu nevěnovala sebemenší pozornost.

Její majordomus mu za nějaký drobný přestupek sešvihal holá záda bičem. Den na to mu nařídila, aby ji doprovodil na čajový dýchánek. Jen hrdost mu bránila v tom, aby sebou při každém pohybu škubal bolestí. Ohnivé pruhy na zádech mu praskaly a krvácely. Nemohla to vidět, nikdy by ji nenechal, takové uspokojení jí dopřát nehodlal.

Přesto ale hledal nějaký náznak toho, že o jeho zbičování aspoň slyšela. Očima jí pátral v obličejí, ale nenacházel tam nic jiného než rozpaky z toho, proč ji tak bedlivě zkoumá.

Nevěděla to. Byl si tím jistý, poznal by to na ní. Provinilost byla emoce, kterou dost dobře skrýt nedokázala.

Seděla na divanu poměrně daleko od něj a v ruce držela podšálek s šálkem čaje. Klopila oči, pak se otočila k nějakému lordovi a zasmála se čemusi, co řekl.

Její nevinnost ho přiváděla k šílenství.

Měla to vědět. Měla vědět, co její majordomus udělal. Měla vědět, že to je její vina. Ale ať už o tom věděla, nebo ne... Nevinná? Zrovna ona? Ani náhodou.

Povytáhl si límec košile trochu výš, aby schoval ránu, která se mu jako had vinula kolem krku.

Nechtěl, aby to věděla.

Nechtěl, aby to viděla.

Ale přitom...

Podívej se na mě. Přistihl se, jak k ní usilovně vysílá stejnou myšlenku. *Podívej se na mě.*

V tu chvíli zvedla oči a pohlédla na něj.

Byly to zvláštní vzpomínky. Spletitá síť ran bičem, naskládaných jedna přes druhou, palčivé stopy, které by snad mohly připomínat nějaký vzor, kdyby nebylo nade vše jasné, že je zanechala zdivočelá ruka bez kousku zdrženlivosti. Jeho rány hořely emocemi.

A pálily. A jak pálily.

„Arine,“ pokáral ho Tensen během jejich setkání s herranským pokladníkem, který se tvářil ještě pochmurněji než obvykle. „Kde jsi zase nechal hlavu? Neslyšel jsi jedinou věc z toho, co ti tu vykládám.“

„Tak mi to zopakuj.“

„Císař nechal na oslavu zasnub vyrazit nové mince.“

O zasnubách nic slyšet nechtěl.

„Myslím, že by ses na ni měl podívat,“ pobídl ho Tensen.

Minci si vzal, ale neviděl na ní nic, co by podle Tensena vidět měl.

A tak mu Tensen povykládal Jadisin příběh.

Arin minci upustil.

Pamatoval si to.

Pamatoval si, kdy se změnil.

Viděl, jak Kestrel podala květinu dítěti, které všichni ostatní ignorovali. Pozoroval ji, jak vesele prohrává v kartách se starou Valoriánkou, které se společnost vysmívala a ani se neobtěžovala to dělat potichu, protože podle nich byla příliš senilní, než aby tomu rozuměla.

Stál jí tehdy během hry za zády. Viděl, že má dobrou kartu.

Viděl, jak je k němu upřímná. Svou upřímnost mu nabízela jako pohár čisté vody, ze kterého se zhluboka napil.

Viděl její slzy, jak se třpytí ve tmě.

Její bouřlivou mysl – připomínající okřídlenou bytost s ostrými drápy, která se nenechala polapit.

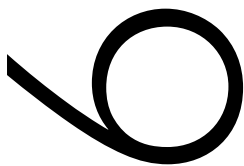
Viděl, jak bez sebemenšího zaváhání vkročila mezi něj a tvrdý trest, jako by to nic neznamenalo. Přitom to znamenalo všechno.

„Arine?“ zvolal mu do vzpomínek Tensen.

Arin si vybavil, jak sklesle se cítil od chvíle, kdy ji viděl naposledy, když mu podala císařův dekret garantující Herranům svobodu a pověděla mu o svém zasnoubení. „Můžeš mi gratulovat,“ řekla mu tehdy. Nevěřil tomu. Úpěnlivě ji prosil. Ale ona ho neposlouchala. „Ach, Arine,“ povzdechla si jeho směrem Sarsina, když odmítal opustit komnaty, ve kterých u něj Kestrel přebývala. „Co jsi čekal?“

Zármutek. To bylo všechno.

„Arine,“ oslovil ho znovu Tensen. Už ho dál nedokázal ignorovat. „Naposledy se tě ptám, pojeděš do hlavního města, nebo ne?“

V RÁMCI PŘÍPRAV NA PLES SE DO HLAVNÍHO MĚSTA ZAČALI sjíždět vysocí úředníci a aristokraté. Každý den do císařských stájí přiváděli další a další páry ušlechtilých koní, kteří po těžké cestě po zamrzlých silnicích pokulhávali. Přestože Kestrel na špatné cestovní podmínky hostů poukázala, císaři to očividně nepřišlo důležité. Pozval je, a tím pádem museli přijet. V krbech se rozdělávaly ohně, vytápěly se komnaty pro hosty. Měly teď být poměrně dlouhou dobu obydlené – po plese bude až do svatby následovat celá řada večírků a společenských událostí.

Jednoho odpoledne se Kestrel svezla kočárem do města, na sedadle vedle ní se zimou třásla jedna z jejích služebných. Klidně to mohla být ta, kterou uplácel Verex, ale i tak Kestrel oběma navršila na klín kožešiny a vyzvala služku, aby si nohy přisunula blíž k rozžhavené cihle na podlaze kočáru.

Městem postupovaly velmi pomalu. Silnice byly úzké a strmé. Nebyly navrženy pro pohodlí společnosti, stoupání nahoru k paláci mělo zpomalit nepřítel. Žádné nové lodě v přístavu nekotvily. A už vůbec nemohla čekat, že tam zahlédne nějakou

loď herranské výroby. Ne v sezoně smaragdových bouří. Nikdo se zdravým rozumem by se teď z Herranského poloostrova do Valu po moři neplavil.

Větrem vanoucím v přístavu měla rozpraskané rty.

„Co tu vůbec děláme?“ špitla služebná skrz drkotající zuby.

Kestrel jí sotva mohla povědět, že vyhlíží loď, která má přivést Arina. Pomalu se krátil čas, ve kterém se mohl vydat po malejší, ale zato bezpečnější cestou přes horský průsmyk. Po podepsání dohody s Herranií ho vyklidili. Ples se měl konat na konci týdne a většina hostů už dávno přijela. Ale on ne.

„Nic,“ zalhala Kestrel, „jen jsem se chtěla pokochat tím krásným výhledem.“ Děvče zamrkalo. Byl to jediný projev její rozmrzelosti nad tím, že ji Kestrel do přístavu dotáhla s sebou. Kestrel totiž neměla dovoleno pohybovat se venku bez doprovodu. Dostala sice stovky zásnubních darů – pero z narvalího rohu, rubínové kostky od jednoho z koloniálních lordů, který se doslechl o její lásce k společenským hrám, dokonce i šikovný skládací diadém na cesty... Seznam překrásných věcí, kterými ji zahrnuli, byl dlouhý. Kestrel by ale bez mrknutí oka všechny dary s radostí vyměnila za jednu hodinu soukromí mimo palác.

„Pojedme zpátky,“ přikázala a do přístavu už se nevrátila.

Večeřela se senátory. Přes okraj sklenice s vínem pozorovala předsedu senátu, který byl na to, že panuje zima, výrazně opálený. Tlumeně hovořil s císařem.

Vzpomněla si, jak se velitel ve vězení Thrynna zeptal: *Co jsi dělal s uchem přilepeným na dveřích místnosti, kde právě probíhalo soukromé setkání císaře a předsedy senátu?*

Najednou měla pocit, že její pohár není plný vína, ale krve.

Císař zvedl oči a zachytil její pohled. Tázavě zvedl jedno obočí.

Kestrel uhnula pohledem a dopila sklenici vína až do dna.

Otec jí poslal omluvný dopis. Na ples prý přijet nemůže. Uvázl v boji poblíž východních hranic. *Mrzí mě to*, psal generál Trajan, *ale mám své rozkazy*.

Kestrel přestala těch pár černých řádků číst. Místo toho se zahleděla na všechno to volné místo, které na papíře zůstalo. Jeho bělost jí páčila v očích. Nechala dopis spadnout na zem.

Že by její otec mohl přijet, ji doposud ani nenapadlo. Příjemnějším do chvíle, kdy v ruce držela jeho dopis.

Oslepující naděje. A pak propad do zklamání. Mělo jí to být jasné.

Vybavila si poslední slovo v dopisu: *rozkazy*. Přemýšlela, jak daleko je její otec v poslušnosti císaři ochoten zajít. Co by v Thrynnově cele býval udělal generál? Zařídil by do něj svůj nůž se stejnou lehkostí jako velitel? Nebo snad ještě snáz? Anebo vůbec?

Potom se nad svým otcem zamyslela a představila si ho na místě velitele. V její mysli však vězněm nebyl Thrynn. V řetězech byla ona sama. *Co tě to napadlo*, zeptal se generál, *vyjednávat s císařem o životě nějakého otroka?*

Potrásla hlavou a už neviděla ani vězení, ani svého otce. Dívala se z okna v jedné ze svých komnat vysoko nad vnitřním nádvořím paláce přímo naproti předhradí, kterým do paláce vstupovali návštěvníci.

Dlaní otřela z okna námrazu. Brány předhradí byly zavřené.

Jdi od toho okna, slyšela rozkaz svého otce.

Zůstala tam, kde byla. Sklo se zamlžilo.

Slovo ‚ne‘ už neexistuje, Kestrel. Jenom ‚ano‘. Zamlžil se jí celý výhled.

Odstoupila od okna. Stejně tam nebylo nic k vidění.

Dny se táhly.

Jednoho večera před dvorem vystupoval jakýsi herranský zpěvák. Hlas měl příjemný, ale vyšší než Arin. Slabší. Nižší poloze hlasu se vyhýbal, a to Kestrel rozčilovalo. Byla to chabá a druhořadá hudba. Chyběla v ní Arinova síla, jeho pružnost a odolnost.

Vzpomínku na Arinovu píseň střežila jako oko v hlavě. Byla medem v plástvích jejího srdce. Zpěvák zpíval dál a Kestrel se začínala bát, že hudba, které teď naslouchala, jí vzpomínku na Arinův hlas z hlavy vymaže. Arin jí už nikdy nezaspívá. Co až si nebude moct vzpomenout, jak jí zpíval tehdy? Obemkla prsty kolem okraje židle a pevně jej sevřela.

Vystoupení bylo u konce. Zpěvákovu ticho obecenstvo oplátilo vlastním tichem. Nikdo netleskal – ne proto, že by všichni ostatní byli schopni kvalitu hudby zhodnotit jako nevyhovující, ale proto, že neviděli důvod, proč by měli tleskat nějakému otrokovi. A to ani poté, co se rozpomněli na to, že už otrokem není. Kestrel na to, kým ten muž byl a kým není, nikdy nezapomněla. Ale ani tak rozhodně neměla v úmyslu tleskat.

Její vlastní hudba jí také dělala starosti. Klavír jí přinášel pramálo útěchy, a i to malé množství bylo jen zdánlivé. Pustila se do improvizace tak náročné, jak jen dokázala. Pak se ale noty začaly proplétat a rozestupovat tak, že mezi sebou nechávaly mezery, které nedokázala zaplnit.

Nebyla to improvizace. Ty byly pro sólisty. Tohle byl duet.

Vlastně ne tak docela... byla to polovina duetu.

Kestrel zaklapla víko od klavíru.

Vymyslela si svou vlastní verzi hry Tesáky a žihadla pro jednoho hráče. Jako by hrála s duchem. Sama se sebou. Hromádka hracích kamenů v levé části stolu, ze které si je hráči běžně tahali, postupně ubývala, dokud nebyly lícovou stranou vzhůru vyložené úplně všechny. Absolutní, konečná pravda, kterou měla být schopná dešifrovat. Tygr na ni cenil zuby. Pavouk snoval pavučinu. Myš, odranec, zmije, vosu... černé rytiny na slovinových kamenech byly najednou až příliš ostré a vzápětí se jí před očima rozostřily.

Zamíchala kameny a rozdala je znovu.

Pozvala Jessu na zasnubní ples. V dopise se jí skoro doprošovala, jen aby přijela. Když přišla její odpověď, stálo v ní, že samozřejmě přijede. Slíbila, že s ní zůstane aspoň týden. Kestrel se nesmírně ulevilo.

Dlouho jí to však nevydrželo.

Chodila na čaj do salonků císařského paláce s potomky vysokých vojenských hodnostářů. Jedla jednohubky z moderního bílého pečiva, které chutnalo přílišně, protože bylo barvené mletou křídou. Předstírala, že to sucho v hrdle má jen a jen kvůli pečivu. Nemělo nic společného se vzrůstajícím zklamáním z každého dalšího dne, který jí nepřinesl Arina.

Posledního rána před plesem císařští meteorologové předpověděli, že se v horách tvoří bouře, která má do setmění sněhem zasypat celý herranský průsmyk. Kestrel zrovna stála na pod-